

عنوان مقاله:

استفاده درمانی از لارو مگس های ایجاد کننده میاز

محل انتشار:

پانزدهمین کنگره دامپزشکی ایران (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

محمدامین بهزادی

هومن یزدان پور

خلاصه مقاله:

بیماری میاز یک تهاجم بافتی توسط لارو دوبالان است که در انسان و حیوان ایجاد می شود . از لحاظ بالینی بیماری را میتوان به انواع پوستی ، حفره ای ، زخمی ، روده ای و ادراری تقسیم بندی کرد . با وجود اثرات مخرب و زیانبار این لاروها ، می توان از آن ها در درمان زخم های عفونی و دیابتی، زخم های بستر، سوختگی ها، آبسه ها، برخی از انواع سرطان و عفونت استخوان استفاده نمود، که به این روش ماگوت تراپی می گویند . ماگوت ها از قرن ها پیش جهت بهبود زخم ها مورد توجه بوده اند . در سال 1929 اولین پیشرفت ها در این زمینه توسط دکتر ویلیام بیر از دانشگاه جان هاپکینز صورت گرفت . در دهه 1940 پیشرفت در تولید و استفاده از آنتی بیوتیک ها باعث کاهش تحقیقات در زمینه ماگوت تراپی شد . مطالعات کلینیکی انجام شده در سال 1989 در دانشگاه کالیفرنیا نشان داد که این روش در مقایسه با دیگر درمان ها در بهبود زخم های عفونی و قانقاریایی بسیار کارآمد است . در حال حاضر با ظهور سویه های باکتریایی مقاوم به آنتی بیوتیک ها ماگوت تراپی اهمیت خود را باز یافته است . در این روش از لارو استریل مگس هایی مانند *Phaenicia sericata* (Lucilia) استفاده می شود . این لاروها با ترشح مواد ضد باکتریایی وسیع الطیف و تولید آنزیم ها ی پروتئولیتیک باعث از بین رفتن باکتریها می شوند . همچنین تغذیه این لاروها از بافت های نکروزه زخم و تغییر pH از حالت اسیدی به سمت قلیایی منجر به تحریک روند ترمیم می شود . از اینرو با توجه به وجود خطر آسیب به ارگان های حیاتی و احتمال بروز عفونت در اعمال جراحی، افزایش سرعت درمان و بهبودی در بیماران و استفاده محدودتر از آنتی بیوتیک ها، ماگوت تراپی به عنوان روش درمانی انتخابی توصیه می شود .

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/59515>

